

Udělení pokynů k výuce – 9 bodů pro učitele/učícího knihovníka

1. Pokud učitel dává najevo „podnikatelské postoje“, projevují žáci větší sklony sledovat pokyny než žáci těch učitelů, kteří jednájí jakoby bez zájmu a jejichž výuka je hůře organizovaná.
2. Řeč těla – výrazný nástroj předávání požadavků učitele směrem k žákům – postoj čelem k žákům, určité místo v učebním prostoru, pohled do očí apod.
3. Význam znamení a signálů, které okamžitě sdělují, jaké opakované chování učitel očekává od žáků. Znamení a signály zkracují přechodový čas, zjednodušují proces komunikace, redukují míru mluvení učitele ve třídě. Účinnost zvláště neverbálních signálů.
4. Učitel má záměrně čekat, až u všech žáků uvidí alespoň náznak toho, že dávají pozor (důležitost pokynů), a teprve poté vydává výukové pokyny (časování, zvyšování pravděpodobnosti žákovy akceptace pokynů). Varianta použití metod pro řešení nespolupracujícího chování žáků.
5. Pokud se žáci naučí, že jejich učitel říká pokyny pouze jednou, poslouchají učitele hned od chvíle, kdy začne ve třídě mluvit vzhledem k výuce.
6. Žáci mnohem pravděpodobněji poslouchají učitele, který říká jen to, co žáci potřebují vědět.
7. Pokud učitel správně předává pokyny, žáci nemají čas diskutovat o kladech a záporech zahajované učební činnosti.
8. Žáci se řídí konkrétními pokyny spíše než nejednoznačně formulovanými výroky učitele.
9. Čím větším množstvím smyslů (uvidí, uslyší) žáci přijímají pokyny, tím snáze jim porozumí.